

De la Lleialtat i Responsabilitat

written by Redacció Unilateral | 22 d'agost de 2021

Josep Lluís Trapero i [la seva agenda secreta](#) semblen haver descobert unes **reunions clandestines** del sergent major dels Mossos d'Esquadra. Qui, juntament amb Quim Forn, van gestionar bé la crisi ocasionada pel 17A de fa quatre anys segons l'opinió generalitzada a la premsa catalana dels darrers anys. La **visita de Josep Lluís Trapero a l'Audiència Nacional, el Tribunal Suprem i la Zarzuela** del passat 15 de juliol és, si més no, estranya i ha deixat perplex un sector de l'independentisme pel seu secretisme i les circumstàncies.

Trapero va ser restituit al capdavant dels Mossos d'Esquadra el novembre passat, després de ser absolt a l'Audiència Nacional en el judici pel seu paper en el referèndum de l'1-0. Si bé sempre ha manifestat públicament que "complir la llei, que és al que estem obligats» i ha tirat pilotes fora sobre el succeït arran de l'1-0 del 2017, manifestant que no n'estava al corrent, sembla que les **conseqüències** l'han afavorit malgrat haver de presentar-se i declarar com a imputat per sedició. Aleshores **defensava que sempre havia estat lleial al Govern**, però més aviat i sobretot, sembla que va treballar amb lleialtat amb l'autoritat judicial.

Per una banda, va ser lloat per la seva valentia i rapidesa en el paper que jugaren quan hi va haver els atemptats terroristes a les Rambles de Barcelona i a Cambrils, fet que per aconseguir un efecte rebot va ser manipulat i menystingut per la premsa i la cúpula d'autoritats polítiques espanyoles amb la finalitat d'emascarar la seva incompetència o presumpta desafecció. Per altra banda, va ser atacat per donar continuïtat amb la imposició de l'aplicació del 155 i les temptatives de centralització sense límits de l'Estat.

És, però, Trapero, l'home que va protagonitzar i estar enmig de la Generalitat i de l'Estat, tot evidenciant les contradiccions del Procés? **El límit era la legalitat o bé la voluntat de trencar amb l'Estat espanyol?** Les seves declaracions pretenen fer-lo sortir il·lès i sense responsabilitats en un altre intent fallit dels líders independentistes, o bé va posar de manifest que no s'estava treballant per una república catalana. No hem d'oblidar que va actuar en contra dels líders empresonats i exiliats, i deia que el seu president era Puigdemont, no? Lleialtat personal o professional? Realment era veritat o un simulacre del qual no s'esperaven aquest final?

És innegable la valentia o fortalesa que han hagut de mostrar i la lluita aferrissada contra discursos d'odi, acusacions falses i interpretacions partidistes de la legislació espanyola, de vegades plena de lleis anacròniques i contradictòries. Cal preguntar-nos, però, si el referèndum i la declaració d'independència constituïen en realitat un pla per aconseguir una negociació política amb Madrid, potser se'n va anar de mare o bé els hi van posar en safata per tal d'exercir de braç executor amb totes les forces, aprofitant l'avinentesa; també donar un bon escarment a la població que n'és partidària com a una nova i més contundent acció repressiva que ha anat seguida de totes les acusacions, en algunes de les quals fins i tot el govern català s'ha presentat com a part acusadora, fent seguidisme de casos puntuals, aleatoris i exemplificant que no constitueixen delictes, i moltes de les quals acaben desestimant-se, perquè la por s'escampi com la pólvora.

Hem de ser conscients que en l'**estat autonòmic** que vivim, les competències i opcions reals d'actuació són molt limitades i, és per això que en definitiva –si no es produeix cap canvi radical– l'Estat “està per sobre de totes les coses”: **així doncs, per què** no anotar aquestes trobades a l'agenda? Una cara B? Molta és la informació que no es té realment ni s'ha

fet pública sobre el compromís adquirit amb el Govern català
aleshores i sobre la seva missió a Catalunya ara. **Ara torna a
ser al mig i en dubte: aleshores, hauria de continuar en el
càrrec i de quin costat està?**